

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoCsp/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120225425
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Šaligová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:6120225425.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Šaligovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Renáty Pátrovičovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovanému: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX D. XXX, prechodne bytom XX. XXXXXXX XXXX/XX, XXX XX A. A., o zaplatenie sumy 867,50 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 15Csp/32/2021-203 zo dňa 21.09.2022 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému nepriznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 867,50 eura s príslušenstvom na tom základe, že jeho právny predchodca - Slovenská sporiteľňa, a.s., uzatvoril so žalovaným dňa 06.10.2014 zmluvu o splátkovom úvere, ktorou mu poskytol úver vo výške 500,-eur, splatný v 48-ich mesačných splátkach po 16,76 eura k 15.10.2018. Keďže žalovaný nesplácal úver riadne a včas, vyzval ho právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 05.10.2017 na splatenie dlžnej časti úveru, a zároveň ho upozornil, že ak dlžnú sumu nezaplatí v lehote 15 dní od doručenia výzvy, je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Z dôvodu, že žalovaný dlh nesplnil, vyhlásil právny predchodca žalobcu dňa 22.11.2017 predčasnú splatnosť úveru a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy.

2. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 15Csp/32/2021-143 zo dňa 16.06.2021, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 484,24 eura s 5% ročným úrokom z omeškania od 18.12.2018 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Na základe odvolania žalobcu voči zamietajúcej časti rozsudku odvolací súd uznesením č. k. 12CoCsp/42/2021-191 zo dňa 07.07.2022 rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti a vo výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, aby opätovne posúdil, či možno prijať záver, že zmluva o splátkovom úvere je bezúročná a bez poplatkov, a ak áno, tak na základe akých ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. možno takýto záver konštatovať.

3. Následne súd prvej inštancie vytýčil vo veci pojednávanie na deň 21.09.2022, na ktorom sa strany nezúčastnili, a preto pojednával v súlade s § 180 CSP v ich neprítomnosti. Podľa § 181 ods. 2 CSP súd uviedol, že vychádzajúc z predložených listín nepovažuje aktívnu legitimáciu žalobcu za preukázanú z dôvodu, že žalobca nepredložil doklady, z obsahu ktorých by bolo zrejmé, že právny predchodca

žalobcu pred postúpením pohľadávky na žalobcu postupoval v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca v tejto súvislosti nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie, a preto súd ďalej rozhodoval na základe v spise predložených listinných dôkazov.

4. Súd po vykonanom dokazovaní konštatoval, že vzťah medzi stranami sporu je spotrebiteľským vzťahom, keďže medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzatvorená spotrebiteľská zmluva na základe ktorej žalovaný čerpal splátkový úver od veriteľa vo výške 500,- eur. Veriteľ mal postavenie dodávateľa a žalovaný postavenie spotrebiteľa. Na uvedený spotrebiteľský vzťah sa vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka o úverových zmluvách, ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. platných v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

5. Ďalej konštatoval, že žalobca je povinný v súdnom konaní, v ktorom si postúpenú pohľadávku uplatňuje, tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej vecnej legitímácie v zmysle § 132 ods. 1 CSP a § 150 ods. 1 CSP. Žalobca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách povinný tvrdiť a preukázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností vedie k záveru o neplatnosti úkonu postúpenia pohľadávky, čo má za následok nepreukázanie aktívnej legitímácie postupníka (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 26/2017, 1Cdo 147/2017).

6. Žalobca aktívnu legitímáciu v spore preukazoval Zmluvou o postúpení pohľadávok č.1056/2018/CE zo dňa 17.12.2018 a tiež oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti (čl. 20) a výzvou na zaplatenie zo dňa 05.10.2017 (čl. 69), avšak žiadnym spôsobom nepreukázal doručenie, resp. doručovanie týchto listín a v tejto súvislosti nenavrhol vykonať ani žiadne dokazovanie. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu nepostupoval podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, splnenie ktorých podmienok je nevyhnutné pre postúpenie pohľadávky. Žalobca v spore nepreukázal, že žalovaná pohľadávka bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, a preto vyhodnotil postúpenie ako neplatné. Z dôvodu, že v prejednávanej veci nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, a žalobca nevstúpil do práv veriteľa, súd dôvodnosť uplatneného nároku v zostávajúcej uplatnenej časti 383,26 eura s prísl. neposudzoval a žalobu pre nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zamietol. Svoje rozhodnutie oprel o ustanovenia § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 9, § 489, § 517 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, 2, § 559 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 180, § 181 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Výrok o trovách konania súd odôvodnil podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 CSP.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci, nesprávne skutkové zistenia, že konanie má vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a nesprávny procesný postup, ktorým mu súd znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súdu prvej inštancie vytkol, že jeho aktívnu vecnú legitímáciu nespochybňoval a rozsudkom č. k. 15Csp/32/2021-143 zo dňa 16.06.2021 mu priznal časť nároku v sume 484,24 eura s príslušenstvom. Následne za nezmeneného skutkového a právneho stavu veci poprel svoje vlastné právne posúdenie o preukázaní jeho aktívnej vecnej legitímácie, pričom absolútne nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu, vyjadrený v odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie považuje za svojvoľné a prekvapivé, pretože nemal žiadny dôvod produkovať dôkazy na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie v tomto konaní za stavu, kedy nielen Okresný súd Nové Zámky, ale aj Krajský súd v Nitre nevyjadrili o preukázaní tejto skutočnosti pochybnosti, pričom oba konajúce súdy skúmali aktívnu vecnú legitímáciu v tomto konaní ex offa, keďže im táto povinnosť vyplýva z procesných predpisov. Ak by mali vo veci konajúce súdy (aj Okresný súd Banská Bystrica) pochybnosti o platnosti postúpenia pohľadávky a nemali by uvedené za preukázané, potom by nemohli vydať platobný rozkaz ani rozsudok, ktorými potvrdili jeho aktívnu vecnú legitímáciu. Ak však konajúce súdy vyššie uvedené rozhodnutia vydali, potom sú svojim právnym názorom viazané. Považuje za neprípustné a svojvoľné, aby súd za nezmenených skutkových okolností zmenil svoj vlastný právny názor v tej istej veci a z toho dôvodu napokon dospel k záverom o neplatnom postúpení pohľadávky a tým aj o nedôvodnosti podanej žaloby.

Rozhodnutie je prekvapivé aj z toho dôvodu, že splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nebolo medzi stranami sporné (§ 151 ods. 2 CSP), a teda preukázanie splnenia týchto podmienok je nesporným skutkovým tvrdením, ktoré si je súd povinný osvojiť ako v konaní zistený skutkový stav. Súd ním uplatňovaný nárok zamietol na základe svojvoľného postupu a nerešpektovania základných ustanovení CSP, jeho zásad a princípov. Rozhodnutie súdu je prekvapivé, nespravodlivé a arbitrárne, a postup konajúceho súdu je svojvoľný, zmätočný a najmä nesprávny. Aktívnu vecnú legitímáciu preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách preukázal platobnou históriou úveru, predloženými výzvami zo strany postupcu, pričom splnenie týchto podmienok bolo navyše medzi stranami sporu nesporným. On mal legitímne očakávanie (vyplývajúce z § 391 ods. 2 CSP), že súd nemôže zamietnuť uplatnený nárok z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, ktorá už bola v konaní niekoľkými súdmi posudzovaná, pričom žiadny z nich nedospel k takým záverom, ako súd v rozhodnutí, voči ktorému smeruje toto odvolanie. Súd prvej inštancie tak porušil princíp právnej istoty a nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Záverom poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/57/2020 z 29.09.2021, v ktorom dovolací súd výslovne uviedol, že pokiaľ súd povolí zmenu strany sporu a vyjadrí tým právny názor ohľadom platného postúpenia pohľadávky, potom nemožno jeho záver meniť v rozhodnutí vo veci samej. Uvedené sa analogicky dá aplikovať aj v tomto prípade, kedy súd bez akéhokoľvek dôvodu poprel svoje predošlé právne posúdenie a bez akéhokoľvek odôvodnenia svojho odklonu dospel k záverom, ktoré sú v priamom rozpore s jeho predošlými závermi.

8. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

9. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) a po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na súd dňa 27.01.2020 domáhal zaplatenia sumy 867,50 eura s príslušenstvom. V žalobe uviedol, že pohľadávku nadobudol zmluvou o postúpení pohľadávky uzatvorenej dňa 17.12.2018 so Slovenskou sporiteľňou, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, (ďalej aj „banka“) ako postupcom, pričom tento pôvodný veriteľ so žalovaným uzatvoril dňa 06.10.2014 zmluvu o splátkovom úvere s výškou úveru 500,- eur, s dohodnutou dobou splatnosti 15.10.2018. Súd najskôr žalobu žalobcu v časti zamietol z dôvodu, že úver posúdil ako bezúročný a bez poplatkov. Po zrušení napadnutej zamietajúcej časti rozsudku odvolacím súdom sa súd prvej inštancie opätovne zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu, pričom dospel k záveru, že táto nie je daná a žalobu vo zvyšku uplatneného nároku žalobcu zamietol. Žalobca v odvolaní namieta najmä prekvapivosť súdneho rozhodnutia, keďže súd najskôr konštatoval danosť jeho aktívnej vecnej legitímácie a v neskoršom rozhodnutí ním uplatňovaný nárok zamietol z dôvodu jej absencie.

11. K námietkam žalobcu je potrebné uviesť, že súdy skúmajú aktívnu vecnú legitímáciu v priebehu celého konania. Súd prvej inštancie nepochybil, ak z obsahu listín nachádzajúcich sa v spise v priebehu konania zistil, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný. Súd postupoval správne, keď vytyčil termín pojednávania na deň 21.09.2021, na ktorom sa podľa § 181 ods. 2 CSP vyjadril, že nemá preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, keďže právny predchodca žalobcu nepredložil dôkazy, z ktorých by bolo zrejmé, že pred postúpením pohľadávky postupoval podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca ani žalovaný sa pojednávania nezúčastnili, pričom právny zástupca žalobcu svoju neúčasť z dôvodu hospodárnosti ospravedlnil. Súd preto pojednával v neprítomnosti strán sporu v súlade s § 180 CSP. Žalobca považuje rozhodnutie za prekvapivé z dôvodu, že v skorších rozhodnutiach súdy mali jeho aktívnu vecnú legitímáciu za preukázanú, a preto ju už nemali ďalej skúmať, pričom poukázal aj na zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie z dôvodu posúdenia, či úver je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

12. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno rozhodnutie súdu prvej inštancie považovať za prekvapivé len z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel k záveru a neexistencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, a to napriek tomu, že v jeho skoršom rozhodnutí považoval žalobcu za aktívne vecne legitimovaného.

V otázke posudzovania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spotrebiteľských veciach sa právne názory vyvíjali, pričom podľa rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/162/2020, 7Csp/240/2020 pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok aplikáciou ustanovenia § 151 ods. 1, 2 CSP povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. „V sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa.“ Citovaná právna veta z rozsudku NS SR sp. zn. 4Cdo/162/2020 bola zverejnená v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2022.

13. Rozhodnutie súdu prvej inštancie by mohlo byť prekvapivé, ak by súd na pojednávaní konanom dňa 21.09.2021 neoboznámil strany sporu s jeho právnym názorom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Pokiaľ však súd informoval strany sporu v zmysle § 181 ods. 2 CSP, že nemá preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, nemožno procesný postup súdu hodnotiť ako nesprávny, porušujúci právo na spravodlivý proces, ktorým by znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace práva, a to len z toho dôvodu, že na základe listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise vyhodnotil, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu v spore. Bolo predsa na rozhodnutí žalobcu, či sa pojednávania zúčastní a bude tak reagovať na súdom prednesený právny názor o nepreukázaní aktívnej vecnej legitímácie, prípadne predloží chýbajúce dôkazy, ktorými by preukázal splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách v súvislosti s postúpením pohľadávky. Žalobca nemôže vytýkať súdu, že nepostupoval správne, pokiaľ on sám bol pasívny a pojednávania sa nezúčastnil. Je len na rozhodnutí strán sporu, či svoju účasť na pojednávaniach ospravedlnia alebo sa ich budú zúčastňovať. Pri voľbe prvej možnosti však nemôžu namietat' prekvapivosť rozhodnutia, keďže sa sami vzdali príležitosti reagovať na súdom prednesený právny názor, prípadne na tvrdenia protistrany. Ani skutočnosť, že odvolací súd nezrušil zamietajúcu časť odvolaním napadnutého rozsudku z dôvodu potreby preskúmania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu neznamena, že tak súd prvej inštancie na základe obsahu spisu nemohol v priebehu konania urobiť, pokiaľ dospel k záveru o jej absencii. Odvolací súd bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania ako aj skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie. Námietky žalobcu voči zamietajúcej časti rozsudku vyhodnotil ako dôvodné, a preto napadnutú časť rozsudku zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vyhovujúca časť rozsudku však bez ohľadu na nesprávnosť záveru o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu nadobudla právoplatnosť, keďže odvolaním napadnutá nebola, a preto nemohla byť ani predmetom odvolacieho konania.

14. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu o nespornosti jeho tvrdení, keďže ich druhá strana nepoprela. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na vyššie uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu SR ako aj citovanú právnu vetu zverejnenú v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2022, podľa ktorej „V sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa.“

15. Po oboznámení sa obsahu spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol správne, keď skúmal, či žalobca ako postupník nadobudol pohľadávku platným právnym úkonom postúpenia. S ohľadom na výsledky vykonaného dokazovania je nesporné, že žalobca nepreukázal, či žalovanému spotrebiteľovi vôbec doručoval výzvu na zaplatenie zo dňa 05.10.2017 a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 23.11.2017, a ani v tejto súvislosti nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Žalobca uvedené dokonca ani netvrdil, a svoju aktívnu vecnú legitímáciu považoval za preukázanú predložením oznámenia o postúpení pohľadávky zo strany postupcu ako aj zmluvy o postúpení pohľadávok spolu s prílohou. Splnenie podmienok v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách podľa neho preukázal platobnou históriou úveru, predloženými výzvami zo strany postupcu, keďže splnenie týchto podmienok bolo medzi stranami sporu nesporným. K nespornosti a nepopretiu skutkových tvrdení veriteľa sa už odvolací súd vyjadril vyššie. Proces postúpenia pohľadávky zo strany veriteľa, ktorým je banka, je nasledovný: Ak nastala splatnosť spotrebiteľom neuhradenej splátky a klient bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, banka pred samotným postúpením pohľadávky mala preukázateľne vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy (§ 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách), a dodržať aj špeciálne ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t. j. upozorniť dlžníka, ktorý je spotrebiteľom, na to, že po 15 dňoch si uplatní právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celej

svojej pohľadávky. Žalobca je teda povinný tvrdiť a preukázať, že pred postúpením pohľadávky banka písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní s platením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Žalobca síce predložil výzvu na zaplatenie zo dňa 23.11.2017, avšak dôkaz, ktorým by preukázal, že žalovanému výzvu aj doručil (resp. doručoval), nepredložil. Žalobca teda nepreukázal, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia spôsobilá na postúpenie v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách.

16. Vo vzťahu k uzneseniu NS SR sp. zn. 3Cdo/57/2020 z 29.09.2021, na ktoré žalobca poukázal v odvolaní je nutné uviesť, že v prejednávanej veci nedošlo k zmene strany sporu na strane žalobcu. Od podania žaloby je žalobcom rovnaký subjekt, ktorý svoju aktívnu vecnú legitímáciu odvodzuje od zmluvy o postúpení pohľadávky s pôvodným veriteľom, a preto bolo v kompetencii súdu posudzovať splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/57/2020 napokon vyplýva, že „otázka platnosti zmluvy je práve onou otázkou existencie právneho vzťahu strán sporu, ktorá môže byť zodpovedaná len tak, že tu niet vecnej legitímácie a nie tak, že strane sporu chýba procesná subjektivita.“

17. Odvolací súd z uvedených dôvodov posúdil odvolanie žalobcu ako neopodstatnené, a tak rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému patrí v celom rozsahu náhrada trov vynaložených v tomto štádiu konania (§ 255 ods. 1 CSP). Keďže mu však žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd rozhodol (§ 396 ods. 1 CSP), že sa mu nárok na ich náhradu nepriznáva.

19. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).